

Đi Thăm Na Uy

Hương Dương txd

Tôi đi thăm Na Uy trong dịp đến Paris ở chơi hơn một tháng nhà người anh cột chèo. Chuyến bay Air France đã đưa tôi tới Oslo sau hai giờ rưỡi bay. Tôi đã được cho biết rằng ở Na Uy, không giống như ở những Âu Châu khác như Tây Ban Nha hay Ý Đại Lợi và có thể nói ngay cả ở Pháp nữa, đa số người dân nói được tiếng Anh, du khách không sợ không liên lạc được với người dân bản xứ để hỏi đường hay khi muốn mua bán một thứ gì. Như thế tôi đến Na Uy với một tinh thần thoải mái, không sợ gặp trở ngại hay khó khăn gì.

Chiếc máy bay đáp xuống phi trường Gardermoen, Oslo lúc hơn 9 giờ tối. Nói là hơn 9 giờ tối nhưng trời còn sáng như ban ngày vì đó là trước ngày dài nhất của Na Uy, trời đến 12 giờ đêm mới hơi tối mà 3 giờ đêm đã lại sáng trưng. Người bạn tôi đã có mặt ở cổng nơi hành khách từ bên trong bước ra phía ngoài phi trường để đón tôi đưa về nhà. Về đến nhà chúng tôi ăn cơm tối, có tôm luộc ăn, rượu chất trắng uống. Đặc biệt là tôm ở Na Uy nhiều và tương đối rẻ, Na Uy không cần nhập cảng tôm từ bên Tàu như ở Pháp. Tuy nhỏ, tôm Na Uy thịt ngọt và dai. Na Uy là một xứ có biển bao quanh tựa như Việt Nam mình nên hải sản rất nhiều, tuy nhiên cái gì bên đó cũng đắt bằng hai ba lần bên Mỹ. Ngày tôi còn ở Paris một anh bạn đã bảo tôi, “anh sẽ thấy giá cả bên đó đắt đỏ lắm, hơn cả ở đây”.

Sau này tôi mới biết sở dĩ đời sống bên Na Uy đắt đỏ là vì thuế ở xứ này đánh rất cao, chính phủ trả lại số thuế này cho dân bằng những bảo hiểm xã hội tuyệt đối, người dân nào bên Na Uy cũng được hưởng bất kể giàu nghèo. Có thể nói Na Uy tiêu biểu cho một nước Xã Hội Chủ Nghĩa theo đúng nghĩa của nó – không như cái gọi là xã hội chủ nghĩa của Việt Nam nơi người nghèo bị bỏ đói, bỏ cho chết khi bệnh vì không được chăm sóc sức khỏe miễn phí. Sức khỏe của người dân ở Na Uy được chăm sóc tử tế, người mẹ đi làm có nhiều quyền lợi chẳng hạn sau khi sinh thì được nghỉ chín tháng ăn nguyên lương ở nhà để chăm sóc cho con - muốn nghỉ một năm thì chỉ được 80% lương). Sau một năm người mẹ đi làm lại thì tới phiên người bố được phép nghỉ một tháng ở nhà để chơi với đứa bé cho nó quen với mình. Giáo dục ở Na Uy hoàn toàn miễn phí và ai cũng được có cơ hội đi học. Mới đây, tôi được đọc một bài về nhà tù bên Na Uy, nơi đây tù nhân được ở trong một toà nhà tân tiến đầy đủ tiện nghi như thể họ đang ở trong một khách sạn hạng sang, mỗi tù nhân được một phòng riêng có giường nệm trải khăn trải giường trắng. Tù nhân được đầy đủ phương tiện giải trí và chơi thể thao. Hơn nữa họ còn được khuyến khích dự những lớp học hàm thụ hầu trở thành những cán bộ kỹ thuật để khi được trả tự do thì hoàn lương và dễ dàng hội nhập vào xã hội.

Sáng hôm sau chúng tôi dậy sớm ăn sáng chuẩn bị cho cuộc hành trình dài hơn 550 cây số bằng xe hơi để đến Stavanger, một thành phố đẹp và phồn thịnh nhờ có mỏ dầu lửa ở phía Tây Nam của thu đô Oslo. Trước đó một tuần, khi người bạn cho tôi hay lịch trình đi chơi, tôi đã nói tôi không muốn đi xa sợ lái xe hơn năm trăm cây số sẽ làm người lái xe mệt nhưng bạn tôi nói rằng tôi ở tuốt xa bên Mỹ đâu có dịp đi đến Na Uy chơi thường nên muốn tôi được đi xem những cảnh đẹp thiên nhiên của xứ này cho biết. Như thế từ sáng sớm hai vợ chồng người bạn anh đã thức dậy chuẩn bị các thức ăn thức uống thật chu đáo, bỏ vào thùng sau xe, sẵn sàng để khi ăn xong bữa điểm tâm thì chúng tôi lên đường. Lúc đầu chúng tôi tính

sẽ khởi hành lúc 7 giờ sáng để tránh kẹt xe nhưng sau đó chúng tôi đã quyết định đi lúc 9 giờ vì tôi như tôi đề nghị vì nghĩ tới giờ đó thì xe đã hết kẹt. Nhưng tôi đã lầm vì sau khi lái chừng 20 phút khi đến gần Oslo là nơi chúng tôi phải đi qua, thì xe chạy kẹt cứng, lái xe sang số tay thật vất vả, tôi thấy trong lòng ân hận vì đã đề nghị đi trễ để được ngủ đẫy giấc. Chúng tôi đã mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới qua chỗ kẹt xe.

Trên tuyến đường dài đó, chúng tôi đi qua hàng trăm hồ nước mênh mông, xa xa là những ngọn núi cao vút tận mây, cảnh thiên nhiên thật đẹp. Tôi ngồi phía trước xe để có thể chụp hình nhưng xe chạy quá mau nên chiếc máy nhỏ của tôi chụp không thể rõ nhất là chụp từ xa phải zoom lại gần mà máy focus chậm và đa số trường hợp tôi không chụp kịp, chưa chuẩn bị bấm thì cảnh đẹp đã bị những hàng cây bên đường che khuất mất rồi. Na Uy là một quốc gia có không biết bao nhiêu hồ và núi, khi còn trên máy bay nhìn xuống tôi đã thấy địa dư Na Uy giống như ở tiểu bang Minnesota ở bên Mỹ nơi có hàng chục ngàn hồ nước mênh mông. Và vì xe đi phải xuyên qua núi mà núi thì nhiều vô kể nên chúng tôi chạy qua hàng trăm đường hầm, có cái dài tới 3 cây số. Đối với tôi, đây là một kỷ niệm lý thú trong đời.

Một điều lạ là trên đường xa lộ tôi thấy chốc chốc lại có một bảng chỉ tốc độ tối đa như 60, 70, 80, 90 hay 100 cây số giờ và sau đó có một tấm bảng có hình chiếc máy Camera, tấm bảng này báo hiệu cho người lái biết rằng nếu đi qua tốc độ sẽ bị chụp hình và nhận được giấy phạt nặng. Thấy tấm bảng này người lái xe sợ bị phạt sẽ không dám đi quá tốc độ qui định, đây thật là một phương thức giáo dục người lái và ngăn cản được những tai nạn mà tôi thường thấy bên Mỹ do lái xe quá tốc độ. Trong thời gian ở Na Uy sau đó, tôi được bạn bè ở địa phương cho hay rằng ở nước Bắc Âu này lấy bằng lái xe khó hơn là ở những nước khác và phải đến trường tập lái trước khi đi thi lấy bằng, một chuyện không dễ vì những luật lệ lấy

bằng lái và luật giao thông của Na Uy rất chặt chẽ. Hơn nữa khi uống rượu tuyệt đối không được lái xe, nếu chỉ uống một chút xíu thôi mà lái xe, khi bị cảnh sát chặn lại và người thấy mùi rượu là bị phạt rất nặng, có khi phải đi tù.

Chúng tôi nghỉ nhiều lần trên con đường đi tới Stavanger. Chúng tôi đi Stavanger để coi Prekeistolen, một thắng cảnh nổi tiếng, đặc biệt của Na Uy, một quả núi có ngọn là một cái sân bằng phẳng, nhìn xuống con sông rộng lớn đi ra cửa biển. Địa danh đẹp này lôi cuốn mỗi năm hàng chục ngàn du khách tới leo lên tới tận đỉnh cao bằng phẳng lạ thường đó. Bạn tôi đã có nhã ý chọn Stavanger đưa tôi đến thăm chỉ vì tôi đã có lần hỏi về Preikeistolen. Tôi đã hỏi thế vì tò mò sau khi xem một video quay đoạn người leo hai giờ núi để lên tới đỉnh Preikeistolen ngắm cảnh thiên nhiên hùng vĩ của Na Uy (Ở Na Uy có nhiều những ngọn núi bằng như Preikeistolen, nhưng hình như Preikeistolen là quả núi tiếng tăm nhất)

Để đến Stavanger, chúng tôi phải đi đường đèo và đường núi, xe phải chạy với tốc độ chậm trung bình là 60 hay 70 cây số giờ nên chúng tôi phải mất tới 13 tiếng đồng hồ mới tới nơi. Stavanger là một thành phố có gần 300 ngàn dân nếu kể cả vùng thị tứ lân cận, thành phố này được coi là lớn vì tổng số dân cư của Na Uy chỉ có 4.8 triệu người - Stavanger lớn hàng thứ ba trong số những thành phố của Na Uy, sau Oslo và Bergen. – Thành phố Stavanger còn mang danh là thủ đô dầu lửa của Na Uy. Nhiều người Việt Nam tị nạn ở Na Uy đã đến cư ngụ tại Stavanger vì kiếm được việc làm trong kỹ nghệ dầu khí. Chỉ từ cuối thập niên 60 những mỏ dầu khí mới đã được tìm thấy ở thềm lục địa Bắc Hải (North Sea) và từ đó thành phố Stavanger đã trở nên nơi tập trung của

những hãng dầu quốc tế. Ngoài ra Stavanger cũng còn được biết tới là vì nó là nơi đặt trụ sở của Trung Tâm Liên Minh Chiến lược NATO (Tổ Chức Hiệp Ước Bắc Đại Tây Dương)

Vào thế kỷ thứ 19, Stavanger chỉ là một tỉnh nhỏ thuộc vùng duyên hải sinh sống bằng nghề đánh bắt cá trích (herring) với những bến cảng để đóng thùng cá xuất cảng. Hoạt động căn bản của người dân sinh sống ở Stavanger vào thời đó dựa vào kỹ nghệ chài lưới. Trong khi những tỉnh sống bằng nghề đánh cá khác đã không tồn tại thì Stavanger đã phát triển thành một thành phố giàu có nhờ kỹ nghệ đóng tàu và khai thác dầu khí hai hoạt động mạnh mang lại nguồn lợi tức cho cả nước chứ không chỉ cho địa phương. Ngày nay, bến cảng Stavanger còn là nơi sản xuất những dàn khoan và nhà máy lọc dầu.

Stavanger không là một thành phố dành cho du khách ngoại trừ những người thích leo núi vì dọc theo eo biển là những núi đá cao tới độ có mây phủ nơi đỉnh, và đặc biệt nhất là quả núi Preikestolen là nơi thu hút những kẻ tò mò đến leo lên đó để chiêm ngưỡng sự hùng vĩ của thiên nhiên. Muốn leo lên tới đỉnh núi Preikeistolen phải mất hai cho đến ba tiếng đồng hồ. Trước kia người ta phải leo lên những dốc đá, nhưng mới đây để thu hút du khách chính quyền địa phương đã làm một con đường đi lên đó, người leo núi đỡ vất vả hơn xưa. Thanh niên, trung niên, và ngay cả những đứa bé đã leo lên tận đỉnh núi này để tự hào và để nằm dài trên đó thở cho hết mệt.

Chúng tôi đã mang cơm nắm, bánh chưng, sò đậu xanh, thịt quay, thịt ướp xả để nướng. Chúng tôi uống bia ăn trưa ở dọc đường và đến chiều chúng tôi ăn thịt nướng. Chúng tôi đã mang theo một khay than làm sẵn, dừng lại ở bên một giòng sông nhỏ châm lửa đốt nướng thịt. Trong khi chờ than hồng chúng tôi đã xuống bờ sông ngồi ngắm cảnh thật thơ mộng nơi đây. Khi thịt đã được nướng chín vàng, hai người đàn ông chúng tôi đã uống cognac XO, ăn thịt nướng với salade, thật là hết xẩy.

Chúng tôi đến Stavanger lúc gần 11 giờ đêm nhưng trời vẫn còn sáng. Một người bạn đã đặt sẵn phòng ở khách sạn. Chúng tôi dừng xe ở một ngã ba và gọi điện thoại cho người bạn để người này tới dẫn đường đưa chúng tôi đến khách sạn. Tối đêm hôm đó trời lạnh quá chừng, tôi vốn sợ lạnh vì dễ bị sưng phổi, nên đứng co ro chờ hai người đàn bà vào lấy chìa khóa phòng,. Sau đó chúng tôi đi đậu xe trong khu parking nhưng khi lên thang máy thì không được vì tối đêm thang máy phía sau đã bị khóa lại. Thế là chúng tôi trở ra phía trước khách sạn để lấy thang máy ở lobby lên phòng.

Ngày hôm sau tôi còn đang ngủ thì đã có tiếng gõ cửa phòng kêu tôi dậy đi ăn sáng. Khách sạn thuộc hạng sang nên bữa điểm tâm buffet có đủ loại bánh mì, thịt nguội, trứng, fromage, đủ loại rau salade, nước cam, cà phê... Chúng tôi ăn điểm tâm xong thì cũng đã 10 giờ hơn, tôi trở lên phòng lấy máy ảnh để lát nữa đi cruise chụp hình. Đến 11 giờ chúng tôi đến bến tàu mua vé đi tới chân núi Preikeistolen. Chúng tôi biết chúng tôi không thể leo núi hai ba tiếng đồng hồ như những thanh niên nên chỉ còn cách đi cruise chơi vừa ngắm cảnh dọc đường vừa được tới Preikeistolen xem nó ra sao – nhưng chẳng thấy ngọn núi bằng phẳng vì nó ở tuốt trên cao nên cũng hơi buồn. Trời lạnh như cắt. Mua vé xong, chưa tới giờ lên tàu, chúng tôi phải đi vào một tiệm bán đồ nghề đánh và câu cá chờ.

Tôi ra ngoài đứng chụp bến cảng Stavanger. Rồi tới giờ lên tàu, chúng tôi chọn một chiếc bàn ngay gần lối cửa ra vào để lát nữa tôi để lên boong trên chụp hình. Con tàu đi trên vịnh hẹp lớn có hàng

trăm hòn đảo nhỏ nhô lên trên mặt nước, có núi cao hùng vĩ, có thác nước đổ xuống từ trên cao, cảnh trời mây nước thật là đẹp, tôi chụp được thật nhiều hình ảnh thiên nhiên tuyệt vời.

Tại vùng gần biển nơi con tàu chạy qua có nhiều vịnh hẹp (fjords), nước đá đã tạo nên nhiều con kênh chằng chịt tới độ cả vùng đất ven biển này đã biến thành hàng ngàn những hòn đảo, có hòn rộng lớn và có núi non trong khi những hòn khác chỉ là những đảo nhỏ nhô lên trên mặt nước biển, dưới có đá ngầm làm cho việc di chuyển của những con tàu qua vùng này rất nguy hiểm. Những hòn đảo này được gọi là skerries có nghĩa là đá ngầm. Những skerries này và những hòn đảo trải dài dọc theo bờ biển tạo nên một con kênh dài 1600 cây số, từ Stavanger cho tới Mũi Bắc Cực (North Cape) của Na Uy.

Chuyến đi dạo thuyền kéo dài 3 tiếng đồng hồ. Con tàu đậu lại tại những điểm đẹp nhất của cuộc hành trình để hành khách chụp hình nhưng cuối cùng thì rồi cũng quay mũi trở về bến. Chúng tôi ra để đưa chúng tôi về khách sạn và thay vì ăn nhà hàng ở ngay trong khách sạn, chúng tôi thanh toán bớt thức ăn mang theo, thịt nướng, thịt quay sôi, cơm, bánh chưng....

Sau bữa ăn tối, tôi về phòng tôi, nằm coi truyền hình rồi ngủ một giấc đến hơn 6 giờ sáng mới tỉnh dậy. Tắm xong, tôi chuẩn bị mặc quần áo sẵn sàng đi xuống ăn điểm tâm giống như ngày hôm trước. Ăn sáng xong, chúng tôi lên lấy hành lý xuống xe để làm cuộc hành trình dài trở về nhà. Trong chuyến đi về, chúng tôi cũng dừng lại nhiều nơi để nghỉ hay ăn cơm trưa. Sau mười giờ lái xe, trên đường về Oslo, chúng tôi ghé lại nhà một người bạn nghỉ ngơi và ăn cơm tối. Chúng tôi đến nơi lúc sáu giờ hơn. Tôi được tiếp đón thật niềm nở vì được coi là một người khách từ Mỹ đến và được ăn một bữa ăn thật thịnh soạn. 12 giờ đêm trời vẫn còn ửng sáng, chúng tôi mới ra xe và về đến nhà lúc gần 2 giờ sáng vì trên đường về chúng tôi đi lạc, phải đi tìm đường mất một lúc lâu.

Đêm hôm đó tôi về đến nhà mệt nhoài vì một ngày dài ngồi trên xe. Sáng hôm sau chúng tôi ăn sáng xong thì người con trai thứ hai trong gia đình đưa chúng tôi đi thăm thành phố Oslo – Anh chàng này lúc đó đang được nghỉ ở nhà một tháng với đứa bé gái một tuổi để “cho đứa bé được làm quen với bố.”

Oslo là thủ đô và cũng là thành phố đông dân cư nhất Na Uy. Thành phố này được lập nên vào năm 1046 bởi vua Harald III nhưng đến năm 1624 đã bị thiêu hủy phần lớn bởi một vụ cháy khủng khiếp và chính vua Christian IV của xứ Đan Mạch – cũng là vua của Na Uy - đã cho xây dựng lại và đặt tên mới là Kristiania. Phải đến năm 1925 thành phố này mới mang tên Oslo trở lại. Oslo là một trung tâm kỹ nghệ hàng hải và buôn bán đồ biển của Âu Châu. Trong nhiều năm Oslo được liệt vào số những trung tâm có đời sống đắt nhất thế giới cùng với Copenhagen, Paris và Tokyo, nhưng đến năm 2009, Oslo lại giựt chức vô địch. Năm 2010, toàn khu vực thị tứ của Oslo có một dân số khiêm nhường là gần một triệu rưỡi người – trong khi Saigon có 8 triệu rưỡi người! Oslo có 25% dân cư là người di dân trong số đó có 4839 người Việt Nam. Vì vị trí thành phố này ở vĩ độ Bắc nên vào mùa hè trời sáng 18 tiếng đồng hồ và vào mùa đông chỉ sáng có 6 giờ. Mặc dù là một nước Bắc Âu nhưng nhờ luồng nước ấm Gulf Stream nên mùa đông không đến nỗi quá lạnh, thường là 20 độ F hay -7 độ C và cực lạnh là -12 độ F hay -26 độ C. Mùa hè thông thường nhiệt độ vào khoảng 72 độ F nhưng cũng có thể vọt lên quá 77 độ F.

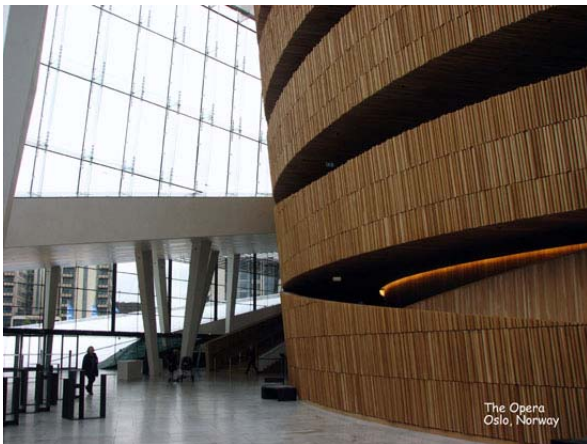
Du khách đến Oslo có thể dùng phương tiện giao thông công cộng như bus, xe điện, metro và phà (ferry) và có thể dùng cùng một vé để đi bất cứ loại nào. Trong phạm vi Oslo, vé có thể được sử dụng để di chuyển trong vòng 1 tiếng đồng hồ. Tất cả 6 đường xe điện (mang số 11, 12, 13, 17, 18, 19) chạy trong thành phố và 6 đường Metro (mang số 1 tới 6) chạy ra cả tới những vùng ngoại ô. Kể từ tháng 4, du khách cũng có thể mua thẻ để thuê xe đạp đi trong thành phố.

Một điều nhiều người đã biết là giải Nobel được Ủy ban Nobel của Na Uy trao tại Oslo hàng năm. Đến Oslo, du khách thích đi coi một số tòa nhà cổ được xây cất từ thế kỷ thứ 19 như Lâu Đài Nhà Vua, Toà Nhà Quốc Hội, Viện Đại Học Oslo, Nhà Hát Quốc Gia, và Toà Nhà Mua Bán Chứng Khoán.

Chúng tôi lên xe đi Oslo, con người bạn mang theo đưa bé để hướng dẫn chúng tôi đi thăm khu nhà trên đồi nhìn xuống cả thành phố Oslo, nơi những nhà triệu phú ở. Sau đó chúng tôi tới xem sân vận động thể thao mới nơi thi trượt tuyết nhảy xa (Ski Jump) trên ngọn đồi Holmenkollen đang được xây cất gần xong, chuẩn bị cho Olympics mùa đông năm nay. Chúng tôi đi lòng vòng xanh, chụp hình, đi tới đâu cậu con trai giải thích cho tôi hiểu về cuộc thi trượt tuyết từ tốt trên cao nhảy xuống xem ai xa hơn ai. Sân vận động trượt tuyết rồi nhảy xa tại Holmenkollen đã tiếp đón nhiều cuộc thi kể từ khi nó được thành lập. Năm nay số khán giả có thể tăng lên tới 50,000 người nên sân vận động đã được xây cất lại. Xây xong, tháp nhảy sẽ cao 417 thước trên mặt nước biển.

Mỗi năm có một triệu du khách đến thăm sân vận động này. Chúng tôi không leo lên trượt trên cao tháp nhảy nhưng theo chúng tôi được kể lại thì từ đó du khách có thể có quanh cảnh đẹp bao la của cả thành phố Oslo và Vịnh hẹp Oslo (Oslofjord). Năm nào có cuộc thi thế giới, nhà vua Na Uy cũng đến tham dự để ủng hộ tinh thần đội nhà và xem cuộc thi hào hứng này.

Sau đó chúng tôi đến toà nhà Opera của thành phố Oslo ăn trưa. Toà nhà Opera mới của Oslo nằm tại một khu ở trung tâm thành phố trên một bán đảo mang tên là Bjørvika nhìn ra cả một vùng vịnh bao la của thành phố. Toà nhà này rộng 38,500 mét vuông trong đó có 1,100 phòng, phòng lớn nhất dùng làm đại thánh đường với 1350 ghế. Một thánh đường nhỏ hơn có 400 ghế. Chính phủ Na Uy đã muốn toà nhà này được coi như là một thắng cảnh (landmark) văn hóa của Na Uy với đoàn Opera và Ballet danh tiếng thế giới, đồng thời cũng là một tiêu biểu cho sự tái phát triển của vùng này. Mô hình do Snøhetta sáng tạo đã giựt giải quốc tế vào năm 2000. Những bức tường, trần nhà và sàn nhà cũng như những bậc thang trong thánh đường của toà nhà opera đều

được làm bằng gỗ cây sồi (oak) đã được ngâm trong chất ammonia để cho có màu nâu xạm. Đại thánh đường được xây cất thành hình móng ngựa, có thêm những phòng riêng (stalls) và khu ban công.

Con gái người bạn đã hẹn chúng tôi tại nơi đây để chào mừng tôi, và chúng tôi đến ăn bữa trưa tại tiệm ăn sang trọng trong toà nhà Opera. Sau đó, chúng tôi cùng bao nhiêu du khách khác đi tản bộ trên một sân thượng lớn làm thành nóc của toà nhà Opera. Chúng tôi chậm chậm đi leo con dốc dài, nhưng không lên đến tận đỉnh nóc như bao nhiêu du khách trẻ khác. Từ nóc toà nhà Opera, tôi đã chụp được những bức hình của cả vùng xung quanh, cả khu thành phố lẫn cái vịnh của Oslo.

Sau đó chúng tôi lên xe về để kịp đi ăn cơm khách tại nhà một cặp vợ chồng khác trong nhóm tôi đã gặp hôm trước. Những người Việt Nam chúng tôi gặp ở Na Uy rất hiếu khách, một điều chúng tôi ít thấy ở Hoa Kỳ hay ở

Pháp. Chúng tôi đi ăn cơm, lúc đêm 12 giờ hơn mới về. Sáng hôm sau ăn điểm tâm xong, chúng tôi dưới sự hướng dẫn của con gái người bạn đã đi thăm hai nơi nữa ở Oslo là dinh nhà vua và khu vườn có tên là Vigeland Sculpture Park. Trước tiên chúng tôi đi coi dinh nhà vua, một toà nhà tuy lớn nhưng không huy hoàng như những dinh vua ở Pháp hay Áo. Chúng tôi chụp được một số tấm hình, đặc biệt nhất là hình anh lính gác đứng im phăng phắc nơi cổng dinh. Sau dinh là một vườn khá lớn có hồ nước và những cây hoa lớn cao hơn đỉnh đầu.

Sau đó chúng tôi đến thăm công viên Vigeland. Chúng tôi đi sâu vào bên trong vườn xem và chụp những bức tượng khỏa thân đàn ông, đàn bà, trẻ em trông rất lạ mắt có một không hai. Công viên Vigeland là một phần của cả một công viên rộng có tên là Frogner Park, nằm cách trung tâm Oslo 3 cây số về phía Tây Bắc. Vigeland Park rộng 32,000 mét vuông chứa 212

bức tượng khỏa thân bằng đồng và bằng đá Granite tất cả do nhà điêu khắc Gustav Vigeland tạo nên. Những bức tượng khỏa thân này được đặt trên một trục dài 850 thước bao gồm nhiều khu vực, khu vực chính có tên là Monolith Plateau.

Đọc theo con đường được gọi là Cây Cầu dài 100 mét rộng 15 mét giữa cổng vào và bồn nước có 58 bức tượng bao đồng nói lên “Thân Phận Con Người”, chủ đề chính của cả công viên này. Trong số những bức tượng này có một bức nổi tiếng tên là Sinnataggen có nghĩa là “Đứa Bé Tức Giận”. Sau đó là một khu vực có tên là “Vườn Vui Chơi của Trẻ Con” với 8 bức tượng đồng diễn tả những đứa bé đang nô đùa. Kế đó là một bồn nước bằng đồng với 60 bức hình trạm trổ diễn tả những đứa bé và những bộ xương nằm trong vòng những cành cây, biểu hiện sự thể là sau cái chết là sự sống.

Chúng tôi leo hàng mấy chục bậc thang để lên xem một cột cao dựng đứng (totem) có thông điệp là Kiếp Người làm bằng đá khối nên được gọi là Monolith trên đó có 36 nhóm tượng trạm nổi. Trước kia cây cột này làm bằng thạch cao, sau đó đã phải mất 10 năm để làm một cái cột in hết bằng đá hoa cương (granite). Bức tượng cột này cao 14 mét mang 121 hình tượng người đang tiến lên trên trời, ý muốn diễn tả sự mong muốn của con người được tới gần các thần thánh và

thượng đế để đi tới sự cứu rỗi. (salvation)

Tối hôm đó là tối cuối cùng tôi ở Na Uy, tối tôi từ giã các bạn bè mới quen biết bên xứ này để ngày hôm sau tôi sẽ ra phi trường trở lại Paris. Sáng hôm sau, tôi được ăn bún bò Huế chủ nhà làm đãi tôi. Chúng ngồi chơi nói chuyện và đến trưa tôi được các bạn đưa ra phi trường để bay trở về Paris, chấm dứt một tuần ở xứ lạnh miền Bắc Âu này, mang theo nhiều kỷ niệm khó quên. Chấm hết.